

■ Ἀπὸ τὸ Ἁγιολόγιο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Ρουμανία

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Δημήτριος, ὁ ἐκ Βασσαράβωφ*

Μνήμη: 27ῆ Ὀκτωβρίου

Ο ΣΙΟΣ Δημήτριος γεννήθηκε στις ἀρχές τοῦ ΙΓ΄ αἰῶνος.

Ἦταν γόνος μιᾶς οικογενείας χωρικῶν τοῦ Βασσαράβωφ, στὴν περιοχή νοτίως τῶν ἐκβολῶν τοῦ Δουνάβεως, ἡ ὁποία τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀνήκε στοὺς Βασίλειο τῆς Βουλγαρίας.

Ἦδη, ἀπὸ τὰ παιδικὰ του χρόνια, ἄρχισε ὁ Ἅγιος τὸν γενναῖο ἀγῶνα γιὰ τὴν ἀρετὴ, μέσῳ τῆς νηστείας καὶ τῆς προσευχῆς.

Εἶναι ἐνδεικτικὸ τῆς ἀγαθῆς του προαιρέσεως τὸ ἐξῆς γεγονός. Μία ἡμέρα, καθὼς ὠδηγοῦσε τὶς ἀγελάδες γιὰ νὰ βοσκήσουν, ἐπάτησε ἐπάνω σὲ μία φωλιά, κρυμμένη μέσα στὰ χορτάρια, καὶ ἔλοιωσε τοὺς νεοσσούς. Τὸ συμβᾶν τοῦ προεκάλεσε μεγάλο πένθος καὶ ἀπεφάσισε, ὡς δεῖγμα μετανοίας, νὰ ἀφήσῃ γιὰ τρία χρόνια, χεῖμῶνα-καλοκαίρι, ἀνυπόδητο καὶ γυμνὸ τὸ πόδι ποῦ ἦταν ὑπαίτιο γιὰ τὴν πρᾶξι αὐτή, τὴν ὁποία θεωροῦσε ἔγκλημα.

Ἀργότερα, προσῆλθε σὲ μία Μοναχικὴ Ἀδελφότητα καὶ ἀφοῦ ἀσκήθηκε στὴν ὑπακοή, ἀποσύρθηκε στοὺς δάσους καὶ ἐγκαταβίωσε σὲ

ένα σπήλαιο, στὶς ὄχθες τοῦ Λόμου ποταμοῦ, ὅπου, ἄγνωστος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, νυχθημερὸν προσευχόταν στὸν Θεὸ καὶ ἔχυνε ἄφθονα δάκρυα.

Γνωρίζων ἐκ τῶν προτέρων τὴν ἡμέρα τῆς ἐκδημίας του, ἀνεκλίθη ἐν μέσῳ δύο ἐπιπέδων λίθων καὶ παρέδωσε εἰρηνικὰ τὴν ψυχὴ του στὸν Κύριο.

* * *

ΜΕΤΑ πάροδο πολλῶν ἐτῶν, ὁ Ἄσκητης εἶχε τελείως λησμονηθῆ, μέχρις ὅτου μία ἡμέρα, τριακόσια χρόνια μετὰ τὴν Κοίμησι τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἐπλημμύρισε ὁ ποταμὸς Λόμος καὶ τὰ νερὰ ἔφθασαν μέχρι τὸ σπήλαιο. Τὸ ρεῦμα μετακίνησε τὶς ἐπίπεδες πέτρες καὶ παρέσυρε τὸ ἄφθορο Σκῆνωμα τοῦ Ἁγίου, τὸ ὁποῖο ἐσφήνωσε στὴν λάσπη.

Ἐκατὸ χρόνια ἀργότερα, ὁ Ὅσιος Δημήτριος παρουσιάσθηκε στὸ ὄνειρο ἐνὸς μικροῦ κοριτσιοῦ, τὸ ὁποῖο ἔπασχε ἀπὸ παράλυσι καὶ τὸ πρόσταξε νὰ εἰπῆ στοὺς γονεῖς του νὰ τὸ μεταφέρουν στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ γιὰ νὰ θεραπευθῆ.

Μόλις ἔγινε γνωστὴ ἡ εἰδησις τῆς ὀπτασίας, Κληρικοὶ τῆς Μητροπόλεως καὶ πλῆθος κόσμου συνώδευσε τὴν οἰκογένεια τοῦ κοριτσιοῦ ὡς τὸ σημεῖο, ὅπου προηγουμένως οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ εἶχαν ἰδεῖ ἓνα φῶς ἀνεξήγητο.

Ἄρχισαν νὰ σκάπτουν καὶ ὀλίγο μετὰ εὐρέθη τὸ ἱερὸ Λεῖψανο τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἀκέραιο καὶ ἀπαστράπτον ἀπὸ τὴν χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· ἀμέσως δὲ τὸ παράλυτο κοριτσάκι θεραπεύθηκε.

Τὸ ἅγιο Λεῖψανο μεταφέρθηκε μὲ πανηγυρικὴ πομπὴ στὸ χωριὸ Βασσαράβωφ, ὅπου ἐπιτέλεσε καὶ ἄλλες ἰάσεις, ἐνῶ πλῆθος κόσμου ἦλθε ἀπὸ παντοῦ γιὰ νὰ τὸ προσκυνήσῃ.

Ὁ Ἡγεμὼν τῆς Οὐγγροβλαχίας ἀπέστειλε Ἱερεῖς καὶ ἐπισήμους γιὰ νὰ διαπιστωθῆ ἢ ἐκ θαύματος εὐρεσις καὶ κατόπιν ἀνήγειρε ἱερὸ Ναὸ στὸ χωριό, ὅπου ὁ Ἅγιος κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ἐτῶν ἐπιτέλεσε ἀναρίθμητα θαύματα.

* * *

ΚΑΤΑ τὰ τέλη τοῦ ρωσο-τουρκικοῦ πολέμου, 1774, ὁ ρωσικὸς στρατὸς ἔφθασε στὰ περὶχωρα τοῦ χωριοῦ Βασσαράβωφ.

Τότε, ὁ ρώσος Στρατηγὸς Σαλτικῶφ διέταξε τὴν μετακομιδὴ τοῦ ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Δημητρίου στὴν Ρωσία, ὥστε νὰ προφυλαχθῆ ἀπὸ ἐνδεχόμενὴ βεβήλωσι ὑπὸ τῶν Τούρκων.

Ὅταν ἡ πανηγυρικὴ πομπὴ καὶ συνοδεία ἔφθασε στὸ Βουκουρέστι τῆς Ρουμανίας, ἕνας εὐλαβὴς Χριστιανὸς καὶ φίλος τοῦ Στρατηγοῦ, ὀνόματι Δημήτριος Χατζῆς, παρεκάλεσε τὸν Στρατηγὸ νὰ ἀφήσῃ στὸν ρουμανικὸ λαὸ τὸ Λεῖψανο τοῦ Ἁγίου.

Ὁ Στρατηγὸς Σαλτικῶφ συγκατατέθηκε καὶ ἔλαβε μόνον τὴν μία χεῖρα τοῦ Ἁγίου, τὴν ὁποία ἀπέστειλε στὴν ἱερὰ Λαύρα τῶν Σπηλαίων τοῦ Κιέβου.

Τὸ ἅγιον Λεῖψανο κατετέθη τότε στὸν Μητροπολιτικὸ Ναὸ τοῦ Βουκουρεστίου, ἔκτοτε δὲ ὁ Ἅγιος Δημήτριος τιμᾶται, λόγῳ τῶν ἀναρίθμητων θαυμάτων τὰ ὁποῖα ἐπιτελεῖ, ὡς Πολιοῦχος καὶ Προστάτης ἀπάσης τῆς Ρουμανίας.

Κατ' ἔτος, τὴν 27ῃ Ὀκτωβρίου, συρρέει στὸ Βουκουρέστι πλῆθος λαοῦ γιὰ νὰ προσκυνήσῃ τὸ τίμιον Λεῖψανο τοῦ Ὁσίου Δημητρίου τοῦ Νέου, τὸ ὁποῖο ἀδιαλείπτως ἀναδίδει οὐράνια εὐωδία.

(*) *Νέος Συναξαριστὴς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας*, ὑπὸ Ἱερομονάχου Μακαρίου Σιμωνοπετρίτου, τ. Β', Ὀκτώβριος, σελ. 307-308, ἐκδόσεις «Ἰνδικτος», Ἀθῆναι 2004. Ἐπιμέλ. καὶ διασκ. ἡμετ.